

Arrest

nr. 217 916 van 5 maart 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. GELEYN
Berckmansstraat 104
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 24 september 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 augustus 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 januari 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. DUCHEZ *loco* advocaat F. GELEYN en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 22 januari 2018 en heeft zich vluchteling verklaard op 30 januari 2018.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 21 februari 2018 door de Dienst Vreemdelingenzaken overmaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekster werd gehoord op 2 mei 2018.

1.3. Op 21 augustus 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 22 augustus 2018 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent geboren op 12 november 1978 in het vluchtelingenkamp voor Palestijnen in Libanon al-Badawi. U bent van Palestijnse origine, bent als Palestijns vluchteling ingeschreven bij de UNRWA en u bent soennitisch moslima van religie.

U woonde steeds in het kamp al-Badawi, eerst bij uw ouders en vervolgens, na uw huwelijk in 2003, een jaar in het huis van uw echtgenoot. Hierna trok u samen met uw echtgenoot naar Nigeria waar hij werkte bij verscheidene bedrijven als elektro-ingenieur. In 2015 keerden jullie terug naar Libanon, opnieuw naar jullie huis in al-Badawi. Uw man begon in Libanon een bedrijfje om steenkool te importeren.

U heeft negen broers en zussen. Zij verblijven in Libanon buiten een in de Verenigde Staten en een in België: Y.(...) H.(...) A.(...) (o.v.: X – CGVS: X). Waarom uw broer, die in 2011 de vluchtelingenstatus kreeg, naar België kwam, weet u eigenlijk niet. Met uw echtgenoot kreeg u vier kinderen: M.(...), L.(...), A.(...) R.(...) en D.(...).

In al-Badawi sprak uw man onder vrienden en op café over zijn werk in Nigeria, onder andere over de samenwerking van het bedrijf waar hij voor werkte met een Israëliisch bedrijf, en over zijn mening dat het Palestijns-Israëliisch conflict geen weerslag zou mogen hebben op economische activiteiten en dat het conflict te veel levens heeft gekost. Hierdoor kwam uw man onder de aandacht van het gemeenschappelijk veiligheidscomité van het kamp. Op 2 december 2017 werd een brief bij jullie thuis bezorgd waarin uw man werd opgeroepen voor ondervraging. De volgende dag ging hij erheen en daar werd hij vastgehouden. Hij werd ondervraagd naar aanleiding van verdenking van spionage voor Israël. Op 9 december 2017 kon zijn broer M.(...) hem na betaling op borg vrij krijgen, op voorwaarde dat hij op zijn adres zou blijven, in afwachting van verder onderzoek. Jullie vreesden echter dat de kwestie nog zou escaleren en besloten daarom Libanon te verlaten. Op 15 december 2017 zocht u tijdelijk onderdak bij uw schoonbroer M.(...) buiten het kamp en uw man trok opnieuw naar Nigeria waar hij een nieuw werkcontract had kunnen regelen. Op 31 december 2017 verliet u Libanon. Uw reis werd geregeld door een smokkelaar. Vanuit Libanon reisde u met een toeristisch visum naar Bolivia. De terugvlucht had een overstap in Spanje en daar bleef u. Vervolgens reisde u van Spanje naar België. U kwam hier aan op 22 januari 2018 en op 30 januari 2018 diende u een verzoek in om internationale bescherming.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u de volgende documenten voor: uw identiteitskaart en de identiteitskaarten van uw vier kinderen, jullie UNRWA-kaart, uw geboorteakte en de geboorteaktes van uw vier kinderen, uw middelbaar diploma, schooldocumenten van uw kinderen, uw huwelijksakte met een vertaling, uw baccalaureaatsdiploma, een bundel certificaten van uw echtgenoot, de oproeping van het gemeenschappelijk veiligheidscomité, een document over de vrijlating van uw man, een bundel ‘consultancy agreement’ van uw man, de werkbadge van uw man, documenten van het huidige werk van uw man in Nigeria en kopies van uw paspoort en de paspoorten van uw man en uw vier kinderen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd. Indien de bijstand heeft opgehouden te bestaan, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten. De bijstand heeft opgehouden te bestaan wanneer het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor de UNRWA onmogelijk is zijn

opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval indien de verzekerer van internationale bescherming zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor de UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, §§ 58, 61, 65 en 81).

Uit uw verklaringen blijkt dat u als Palestijnse een verblijfsrecht had in Libanon en er de bijstand van de UNRWA verkreeg (zie gehoorverslag CGVS Y.(...) H.(...) dd. 02/05/2018, p.7, 12). Rekening houdend met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient onderzocht te worden of uw vertrek uit uw land van gewoonlijk verblijf zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal dient te worden vastgesteld dat u de redenen voor uw vertrek uit het mandaatgebied niet aannemelijk kon maken. An sich kan het mogelijk zijn dat uw echtgenoot enige controverse zou veroorzaken wanneer hij openlijk vertelt over de samenwerking tussen het bedrijf waar hij voor werkte en een Israëliisch bedrijf, en zijn mening verkondigt dat economische activiteiten los zouden moeten staan van het Palestijns-Israëliisch conflict en dat het conflict te veel levens kost (zie CGVS, p. 11, 14, 17). In die zin zou het ook mogelijk zijn dat hij daarover zou worden ondervraagd indien het Palestijnse veiligheidscomité verontrust werd. Dit is de premisse van uw relaas. Met de geloofwaardigheid van het vervolg van uw relaas doen zich echter problemen voor, zoals verder zal worden uitgelegd, waardoor eveneens twijfels rijzen over de premisse. Het feit dat uw man ondervraagd zou worden op zich is echter niet het cruciale punt in uw verzoek om internationale bescherming. Een dergelijke ondervraging zou ongetwijfeld hinderlijk, beledigend en intimiderend zijn, maar kan niet worden gezien als iets dat jullie zou dwingen het mandaatgebied te verlaten. Het centrale punt van uw verzoek zijn de eventuele ernstige gevolgen die de kwestie nadien nog zou kunnen hebben voor jullie gezin. Zo stelt u te vrezen voor afpersing en ontvoering en u suggereert zelfs moord (zie CGVS, p. 17, 19). Deze ernstige gevolgen kunnen echter niet overtuigen en wel om de volgende redenen:

Ten eerste kan men in uw relaas geen gronden vinden voor verdere serieuze problemen. Zo moet bijvoorbeeld gezegd dat de eigen persoonlijke inbreng van uw echtgenoot in de samenwerking met het Israëliische bedrijf beperkt was gezien hij niet aan het hoofd stond van zijn bedrijf (zie CGVS, p. 13). Men mag er dan logischerwijs van uitgaan dat hij niet de initiatiefnemer was van de samenwerking en dat hij ook niet als zodanig zou worden gezien.

Wat zijn mening betreft dat economische activiteiten los zouden moeten staan van het Palestijns-Israëliisch conflict en dat het conflict te veel levens kost (zie CGVS, p. 11, 17), waarmee hij de Palestijnse zaak in zekere zin relativeert, moet gezegd dat hij die steeds in redelijk beperkte kring uitte, namelijk onder vrienden en op café. Het ging dus geenszins om een bewuste campagne waarbij hij zou hebben geprobeerd zo veel mogelijk mensen te bereiken en te overtuigen. Een publieke campagne zou de Palestijnse groeperingen en partijen waarschijnlijk in het harnas jagen. Wat uw man deed was veel minder.

Verder is het belangrijk voor ogen te houden dat uw echtgenoot in realiteit niet spioneerde. Dit was volgens uw verklaringen de belangrijkste verdenking (zie CGVS, p. 15). Hij deed dat echter niet en bijgevolg hoeven jullie dus niet te vrezen dat er toch ineens schadelijke informatie naar boven zou komen die jullie in gevaar zou brengen. Men zou een onderzoek zijn begonnen naar aanleiding van de verklaringen van uw man over zijn samenwerking met een Israëliisch bedrijf in Nigeria (zie CGVS, p. 11, 17), iets waar men gezien de Palestijnse context in kan komen. Er is echter geen reden om te denken dat men tot een andere bevinding zou komen dan dat hij niet spioneerde. Overigens moet men, indien men afgaat op uw verklaringen, vaststellen dat de beschuldiging van spionage niet dermate ernstig was bedoeld. Men mag er toch van uit gaan dat men uw man anders niet had laten gaan (zie CGVS, p. 11, 16), zelfs na betaling van een borgsom, gezien de ernst van het misdrijf en gezien men niet kon uitsluiten dat uw man de vlucht zou grijpen.

Hier kan nog aan worden toegevoegd dat u noch uw echtgenoot betrokken waren bij de Palestijnse politieke partijen (zie CGVS, p. 9). Het is dus niet zo dat een eventuele politieke rivaal een beschuldiging

van spionage tegen uw man zou gebruiken om hem te schaden in het kader van een politieke twist of iets dergelijks. Het bovenstaande samengevat moet worden geconcludeerd dat in uw relaas geen redenen konden worden gevonden die verdere ernstige gevolgen zouden kunnen verklaren.

Ten tweede bent u bijzonder vaag en niet-overtuigend over de actualiteit van het gestelde probleem. In het kader van uw voorbereidend onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) vermeldde u een tweede oproepingsbrief. Die zou zijn gekomen na de vrijlating van uw man en uw man moest tekenen voor ontvangst. Deze brief was ook voor u (zie vragenlijst CGVS ingevuld bij DVZ dd. 16/02/2018, vraag 5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS werd u echter enkele keren gevraagd wat er na de vrijlating van uw man nog gebeurde en waarom de kwestie na zijn vrijlating niet was afgelopen, maar u vermeldde de tweede oproeping niet (zie CGVS, p. 17-18). Pas toen u specifiek naar de tweede oproeping werd gevraagd zei u dat er inderdaad een kwam maar dat jullie die niet kregen. U hoorde van uw man dat er een tweede oproeping kwam maar u weet niet hoe hij dat hoorde (zie CGVS, p. 18). Deze verklaringen vallen moeilijk te rijmen met uw verklaringen bij DVZ.

Wanneer u verderop werd gevraagd waarom de kwestie na de ondervraging en vrijlating van uw man toch nog een probleem moet zijn, antwoordde u dat degene die hem ondervroeg ongeschoold is en u insinueert dat hij niet weet waar hij mee bezig is (zie CGVS, p. 18). Dit is echter geen afdoende uitleg. Indien het veiligheidscomité immers geen redenen meer kan waarnemen om de zaak verder te onderzoeken, wat het geval schijnt te zijn aangezien uw man aan niets schuldig is, is er toch ook geen reden meer om u en uw echtgenoot verder lastig te vallen. Hierboven werd reeds geargumenteed dat er in uw verklaringen geen redenen te bespeuren waren waarom men jullie nog verder zou viseren, zeker nadat uw man duidelijkheid kon scheppen over zijn werk in Nigeria en dus bleek dat hij geen spion was.

Ten derde is het opmerkelijk hoe weinig u kan vertellen over jullie pogingen om het probleem op te lossen. Nochtans kon u vertellen dat uw man een goede band heeft met A.(...) A.(...) Q.(...) van Fatah en met W.(...) a.(...)- T.(...) van de beweging van Muhammad Dahlan (zie CGVS, p. 16), twee mensen die toch blijkbaar enige invloed hebben aangezien zij het waren die uw schoonfamilie inlichtten over wat er aan de hand was toen uw man werd vastgehouden en zij speelden ook een belangrijke rol bij zijn vrijlating (zie CGVS, p. 14, 15, 16). Dan lijkt het logisch dat jullie deze mannen zouden vragen in jullie belang tussen te komen om de zaak op te lossen. U weet echter niet of uw man dat probeerde (zie CGVS, p. 19). U weet evenmin of uw man probeerde contact op te nemen met het hoofd van Fatah in al-Badawi (zie CGVS, p. 19), nochtans naar alle waarschijnlijkheid de meest vooraanstaande partij in het kamp (zie CGVS, p. 10). Ook weet u niet of uw man probeerde de zaak te bespreken met A.(...) M.(...), blijkbaar de man die op de opsluiting van uw echtgenoot aanstuurde (zie CGVS, p. 16, 18). Dit lijken nochtans allemaal logische dingen om te doen en het lijkt evident dat jullie jullie leven in Libanon niet zouden opgeven tenzij al deze dingen zijn geprobeerd en niet zijn gelukt. Gezien de relevantie van deze mogelijke oplossingen voor u persoonlijk is het stuitend dat u niet precies zou kunnen zeggen wat jullie probeerden en wat de resultaten waren. Het feit dat u hier dusdanig weinig over kan vertellen ondergraaft de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas.

Na de bovenstaande geloofwaardigheidsproblemen moet men, zoals eerder gezegd, ook twijfelen aan de geloofwaardigheid van de initiële ondervraging. Het voornaamste punt is echter dat, zelfs indien men de lijn van uw relaas volgt en aanvaardt dat uw man zes dagen werd ondervraagd, het in elk geval niet kan overtuigen dat de kwestie heden nog ernstige gevolgen zou hebben voor jullie gezin.

Verder blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, en dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, emergency cash voor voedsel en huur, materiële bijstand. Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u Libanon verlaten heeft om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil waardoor u verhinderd werd de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. U heeft immers niet aangetoond dat de bijstand of de bescherming van de UNRWA heeft opgehouden te bestaan, noch heeft u aangetoond dat u bij terugkeer naar het kamp

waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus.

De documenten die u voorlegde kunnen deze appreciatie niet in positieve zin omkeren. De meeste stukken ondersteunen jullie identiteit, jullie gezinssituatie, jullie herkomst, jullie studies, jullie inkomsten en jullie UNRWAAinschrijving. Dit zijn allen elementen die het CGVS niet in twijfel trekt. De oproepingsbrief en het document dat jullie kregen na de vrijlating van uw man waarop staat dat verder onderzoek nog zal volgen, hebben betrekking op uw vluchtrelaas, maar hebben slechts bewijswaarde in zoverre ze kaderen in een doorleefd en coherent vluchtrelaas, wat hier niet het geval is.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren. Indien nodig kunnen zij bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument verlengen of vernieuwen. Alhoewel de procedure weliswaar verscheidene maanden in beslag kan nemen, worden er geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Deze procedure neemt overigens niet meer tijd in beslag voor Palestijnen dan voor Libanese burgers. De Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië (PRS) worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied heeft geen invloed op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen (PRL). Er zijn geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is. Geregistreerde Palestijnen (bij UNRWA of DAPR kunnen anno 2016 nog steeds zonder problemen hun reisdocumenten vernieuwen of verlengen. Het valt evenwel niet uit te sluiten dat de General Security, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machineleesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor PRL.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat u over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Voorts erkent het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp al-Badawi erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precaire omstandigheden leeft. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt. Uit uw eigen verklaringen blijkt dat evenwel dat uw individuele situatie behoorlijk is.

Ten eerste is het belangrijk dat jullie nog steeds jullie familiehuis hebben in het kamp (zie CGVS, p. 4, 7). Het mag duidelijk zijn dat dit huis een degelijk onderkomen is, in acht genomen dat jullie op een gegeven moment overwogen om een huis te huren of te kopen buiten het kamp maar dat vooral uw echtgenoot liever binnen het kamp bleef, voornamelijk omdat jullie dan dicht bij zijn familie waren (zie CGVS, p. 7).

Ten tweede beschikken jullie over een uitgebreid familiaal netwerk in Libanon: u heeft zeven broers en zussen in Libanon. Vijf in al-Badawi en twee in het heropgebouwde kamp Nahr al-Barid. Een van hen heeft geen werk en een studeert nog, maar verder zijn het huishoudens met gemiddelde inkomens uit jobs zoals taxi-chauffeur, assistent in een kleuterschool, werknemer in een waterfabriek en schilder. De echtgenoot van een zus is zelfs neuroloog (zie CGVS, p. 7-8). Verder heeft uw man zes broers en zussen in Libanon. Drie in al-Badawi en een in Nahr al-Barid en buiten de kampen, een in Tripoli en een in al-Mina, bij wie u twee weken logeerde voor uw vertrek (zie CGVS, p.8). Een is een ongehuwde vrouw die zelf niet werkt maar de anderen hebben allemaal inkomens van degelijke jobs als leraar op een UNRWA-school, apotheker of informaticus (zie CGVS, p. 4, 8). Ten slotte heeft u zeven ooms en tantes in Libanon, waarvan twee in al-Badawi wonen en een in Nahr al-Barid (zie CGVS, p.19-20). Men

mag dus concluderen dat u een uitgebreid netwerk heeft waar u op terug kan vallen in het kamp al-Badawi, in de stad Tripoli die ernaast ligt en in het nabijgelegen kamp Nahr al-Barid.

Hier kan nog aan worden toegevoegd dat uw man een meer dan degelijk profiel heeft om werk te vinden. Hij is een elektro-ingenieur en had al verantwoordelijke posities in verscheidene bedrijven (zie CGVS, p. 6, 13). In Libanon had hij een klein bedrijfje met een magazijn in het kamp en een kantoorje erbuiten (zie CGVS, p. 5-6). De zaken gingen niet denderend maar hij draaide ook geen verlies (zie CGVS, p.5). Uit informatie waarover het CGVS beschikt (zie de informatie toegevoegd aan het administratief dossier), blijkt dat de economische situatie voor Palestijnen in Libanon nog extra werd bemoeilijkt door de grote instroom van Syriërs sinds het begin van de Syrische burgeroorlog omdat beide groepen veelal wedijveren voor hetzelfde type informele jobs voor laaggeschoolden. Het is belangrijk hier te vermelden dat uw man niet voor dat type jobs moet wedijveren, gezien zijn opleiding en ervaring. Overigens is hij momenteel tewerkgesteld (zie CGVS, p. 5).

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in dit vluchtelingenkamp van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielaanvraag, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig van uw verzoek voor internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een verzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon – Veiligheidssituatie Update- dd. 9 juli 2018) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De meeste veiligheidsincidenten zijn geworteld in het Syrische conflict en men neemt een polarisatie waar tussen de soennitische en sjiiitische gemeenschap in het land. Anderzijds zit de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen zijn de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen. In 2017 kende Libanon een combinatie van politiek momentum, een verbeterde veiligheidssituatie en brede steun voor het leger. Met de verkiezing van een president, parlamentsverkiezingen in mei 2018 en de vorming van een brede coalitieregering kwam een einde aan een lange periode van instabiliteit.

Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen, grensgeweld tussen de strijdende partijen en sektarische kidnappings. Sinds begin 2015 stellen waarnemers echter een verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. Zo vindt er in Tripoli sinds april 2014, op een zelfmoordaanslag in januari 2015 na, geen sektarisch geweld meer plaats tussen de alawitische en soennitische milities. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. De laatste aanslag in Beiroet vond plaats op 12 november 2015 en betrof een dubbele zelfmoordaanslag in de zuidelijke sjiiitische wijk Bourj al-Barajneh.

Van 2015 tot en met de zomer van 2017 concentreerde het gros van het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). Jihadistische groeperingen richtten er hun pijlen naast Hezbollah op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van

Hezbollah wordt beschouwd. Het leger, dat haar troepen in de grensregio versterkte, en Hezbollah belaagden op hun beurt extremistische groeperingen. Zo vonden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat Fatah al-Sham / Hayat Tahrir al-Sham (het vroegere Jabhat al-Nusra) enerzijds, en het Libanese leger of Hezbollah anderzijds. In de zomer van 2017 voerden zowel het Libanese leger, als Hezbollah grote militaire operaties uit gericht tegen de aanwezige militanten van IS en HTS/JFS. Hierbij vielen geen burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende extremistische groeperingen verlieten na onderhandelingen met Hezbollah vervolgens collectief de grensregio, en het Libanese leger controleert nu nagenoeg de volledige Syrische-Libanese grens. Met het vertrek van de extremistische strijders kwam ook een einde aan de gewapende confrontaties tussen IS en JN/ JFS/HTS die elkaar tot dan toe bekampten voor de controle van strategisch gebied langsheen de grens met Syrië.

Sinds de aanvang van het conflict in Syrië voerden Syrische rebellengroepen raket- en mortieraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voerde op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Sinds begin 2015 namen deze aanvallen in intensiteit af. Na de zomer van 2017 werd er geen Syrisch grensgeweld meer gerapporteerd.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers gevisieerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in 2017 bleef de situatie stabiel, en dit ondanks de dreigende retoriek langs weerskanten.

In de Palestijnse kampen blijft, met uitzondering van Ayn al-Hilwah, de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.

In Ayn al-Hilwah vonden van november 2016 tot november 2017 gewapende confrontaties plaats tussen de Palestijnse gezamenlijke veiligheidsmacht verbonden met Fatah en de radicaal islamistische groepen onder leiding van Bilal Badr, waarbij in het kamp minstens vijftig doden, waaronder verscheidene burgers, vielen. Tijdens de eerste helft van 2018 verminderden de spanningen en het geweld tussen Fatah en islamistische groeperingen en verlieten verschillende leden van de groeperingen het kamp, gaven zich over aan de autoriteiten, werden uitgeleverd of gearresteerd. In deze periode vielen in Ayn al-Hilwah vijf doden en een vijftiental gewonden. De nieuw gevormde Gezamenlijke Veiligheidsmacht ontplooidde zich in de meest gevoelige wijken maar de situatie blijft gespannen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat burgers in Libanon actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die u ertoe zouden hebben aangezet uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten. Nergens uit uw verklaringen kan voorts afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan waardoor u bij terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende behandeling zou lopen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er voor burgers in uw land van gewoonlijk verblijf actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van gewoonlijk verblijf, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus. U komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), de artikelen 1 A en 1D van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, §4, 48/6, 48/7 en 55/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (gebrek in de motivering), artikel 26 van het Koninklijk Besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, het algemeen beginsel van voorzichtigheid en het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen), betoogt verzoekster in een eerste onderdeel – aangaande de erkenning van de vluchtelingenstatus – dat zij van rechtswege erkend dient te worden als vluchteling. Zij verwijst naar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet en zet uiteen in welke gevallen de bijstand of bescherming van UNRWA heeft opgehouden te bestaan, in welke gevallen de uitsluiting van de vluchtelingenstatus niet langer toepassing kan vinden. Dit is het geval wanneer het orgaan dat de bescherming levert wordt opgeheven, wanneer het onmogelijk is voor dit orgaan om de bescherming te verlenen en haar opdracht te vervullen en wanneer de betrokkene vertrokken is uit het mandaatgebied ten gevolge van redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil.

Vooreerst gaat verzoekster in op de onmogelijkheid van UNRWA om haar opdracht te vervullen. Zij wijst erop dat UNRWA kampt met een aantal problemen die een impact hebben op de daadwerkelijke bijstandsverlening. UNRWA werd in het leven geroepen door Resolutie 302 (IV) van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties (hierna VN) op 8 december 1949. Zij werd opgericht als een tijdelijk agentschap, vermits haar bestaan afhankelijk werd gemaakt van de implementatie van het recht op terugkeer zoals vervat in Resolutie 194 (III). Echter, tot op heden weigert Israël om dit recht van terugkeer van de Palestijnse bevolking te erkennen. Hierdoor wordt het mandaat van UNRWA driejaarlijks hernieuwd. Dit brengt met zich mee dat UNRWA niet aan langetermijnplanning kan doen, wat tevens gevolgen heeft voor haar werking en de bijstand die uiteindelijk door haar verleend wordt. UNRWA is bovendien, wat betreft haar financiële middelen, afhankelijk van de vrijwillige donaties die door de verschillende lidstaten van de VN gegeven worden. Sinds jaren kampt de organisatie echter met een structureel en ernstig financieel deficit, wat logischerwijze een negatieve invloed heeft op haar werking en haar mogelijkheden om op een kwaliteitsvolle manier bijstand te verlenen aan de personen die zich onder haar mandaat bevinden. Deze reeds beperkte mogelijkheden komen nog meer onder druk te staan gezien de laatste politieke ontwikkelingen en het verliezen van één van de hoofddonors. Verzoekster licht toe dat de Verenigde Staten, de grootste donor van UNRWA, begin 2018 besloten om hun steun aan het agentschap drastisch te verminderen. Deze beslissing heeft een enorme impact op de situatie van Palestijnse vluchtelingen die zich onder het mandaat van UNRWA bevinden, aldus verzoekster, die te dezen citeert uit het *“Humanitarian Bulletin Lebanon, Issue 30, 1/11/2017-31/01/2018”* van OCHA, uit het artikel *“UNRWA services reduction start to bite”* van Middle East Monitor van 2 maart 2018, uit een rapport van de VN Veiligheidsraad (Implementation of Security Council resolution 1559 (2004); Twenty-seventh semi-annual report of the Secretary-General [S/2018/480], 21/05/2018) en uit een bulletin van BADIL (Understanding the Political Underpinnings of UNRWA's Chronic Funding Crisis, Bulletin No. 27, June 2018). Verzoekster stelt dat uit deze bronnen en informatie duidelijk blijkt dat UNRWA sinds begin 2018 te kampen heeft met enorme financiële tekorten, bovenop de reeds penibele situatie waarin het agentschap reeds verkeerde. Het ziet er volgens verzoekster bovendien naar uit dat deze situatie er niet op zal verbeteren in de nabije en middellange toekomst. Verzoekster meent dan ook dat de bescherming van UNRWA niet langer strookt met de opdracht

waarmee zij belast is, wegens een gebrek aan financiële middelen, en dat het voor UNRWA met andere woorden onmogelijk is om haar opdracht te vervullen, waardoor het tweede lid van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie dient toegepast te worden en verzoekster bijgevolg niet kan uitgesloten worden van de vluchtelingenstatus.

Vervolgens wijst verzoekster op de situatie van Palestijnse vluchtelingen in Libanon. Zij stelt dat de programma's die UNRWA kan uitwerken in Libanon sterk gelimiteerd zijn aangezien de Libanese autoriteiten gekant zijn tegen de integratie en permanente vestiging van de Palestijnse vluchtelingen. Zij verwijst in dit verband naar de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde *"Protection brief: Palestine refugees living in Lebanon"* van UNRWA van oktober 2017, waaruit onder meer blijkt dat Palestijnse vluchtelingen in Libanon geconfronteerd worden met aanzienlijke uitdagingen voor het volledige genot van hun mensenrechten, dat de aanwezigheid van grote aantallen vluchtelingen uit Syrië de al beperkte middelen, infrastructuur en diensten voor Palestijnse vluchtelingen in Libanon extra onder druk heeft gezet, dat de komst van ontheemde Syriërs en van Palestijnse vluchtelingen uit Syrië in de afgelopen jaren de Libanese economie heeft beïnvloed en de reeds precaire toestand van de "gastgemeenschap" van Palestijnse vluchtelingen in Libanon (PRL) heeft verergerd en dat naar schatting 65% van de PRL onder de armoedegrens leeft. Verzoekster wenst erop te wijzen dat dit de toestand beschrijft van vóór de desastreuze beslissing van de Verenigde Staten om hun financiële steun aan UNRWA stop te zetten. Bijgevolg kan men er volgens verzoekster van uitgaan dat de huidige situatie nog erbarmelijker is. Verzoekster citeert daarnaast een passage uit CLAES, M., *"Niet-erkende beschermingsnood van Palestijnse vluchtelingen uit Libanon: de toepassing van artikel 1D Vluchtelingenverdrag in de Belgische asielprocedure"*, T.Vreemd. 2014, afl. 1, p. 52-67: *"Men zou kunnen stellen dat UNRWA een soort van sociale bescherming biedt door te voorzien in basisnoden. Maar ook al heeft UNRWA een aantal beschermingsinitiatieven genomen, ze beschikt niet over een expliciet en uitgebreid beschermingsmandaat. De begunstigden van het agentschap worden niet beschermd door middel van een breder scala aan mensenrechten en fundamentele vrijheden, zoals die gegarandeerd worden in het Vluchtelingenverdrag. Geen enkel internationaal agentschap heeft momenteel een actief mandaat om Palestijnse vluchtelingen te beschermen tegen mensenrechtenschendingen of om een duurzame oplossing voor hen te bewerkstelligen. Bovendien kunnen ze die bescherming ook vaak niet krijgen bij de nationale overheid van het gastland. Libanon is het beste voorbeeld van deze protection gap. De basisrechten die aan vluchtelingen toegekend worden door het Vluchtelingenverdrag, worden aan de Palestijnse vluchtelingen onzegd door de Libanese autoriteiten. Palestijnse vluchtelingen zijn in Libanon in bepaalde situaties opnieuw het slachtoffer geworden van vervolging door de Israëlische autoriteiten, door groeperingen actief binnen Libanon en door de Libanese autoriteiten zelf. Zij kunnen geen beroep doen op een instantie die hen beschermt tegen mensenrechtenschendingen en vervolging."* Bovendien wordt er in hetzelfde artikel gesteld dat de Palestijnse vluchtelingen in Libanon in de slechtste situatie verkeren wanneer deze wordt vergeleken met de situatie in andere gebieden die onder het mandaat van UNRWA vallen. Kentekenend hiervoor is het feit dat Libanon geen verdragsstaat is bij de Vluchtelingenconventie en Palestijnse vluchtelingen zich bijgevolg niet kunnen beroepen op de bescherming en de rechten die in dit verdrag vervat zijn. Verzoekster vervolgt haar betoog, stellende dat Palestijnen die zich in Libanon bevinden sinds 2001 geen eigendom meer kunnen verwerven en eigendom die werd verworven voor 2001 niet langer kan overgeërfd worden, dat zij geen recht hebben op sociale zekerheid vermits Libanon de Palestijnse staat niet erkent, dat hun toegang tot de arbeidsmarkt stevig aan banden wordt gelegd, dat zij geen toegang hebben tot publieke scholen, dat zij geen recht hebben op vrije meningsuiting, geen recht van vereniging en geen stemrecht. Ter staving van haar betoog verwijst zij naar het *"Amnesty International Report 2017/18 – Lebanon"* van 22 februari 2018, waarin wordt bevestigd dat Palestijnse vluchtelingen, waaronder veel langdurig ingezetenen in Libanon, onderworpen bleven aan discriminerende wetten die hen uitsluiten van het bezitten of erven van eigendom, toegang tot openbaar onderwijs en gezondheidsdiensten, of het werken in ten minste 36 beroepen, alsook naar hoger aangehaalde *"Protection brief"*. Verzoekster besluit uit het voorgaande dat Palestijnse vluchtelingen in Libanon sterk afhankelijk zijn van de hulp en steun die door de UNRWA aan hen geleverd wordt om een menswaardig leven te kunnen leiden. Deze hulp en steun konden reeds moeilijk gegarandeerd worden en wordt, gezien de huidige financiële problemen waarmee UNRWA onverwachts te kampen heeft, nog precairder, aldus verzoekster, die in dit verband nog passages citeert uit *"The humanitarian situation of refugees in the countries neighbouring Syria"* van Council of Europe van 7 juni 2018 en uit CLAES, M., *"Niet-erkende beschermingsnood van Palestijnse vluchtelingen uit Libanon: de toepassing van artikel 1D Vluchtelingenverdrag in de Belgische asielprocedure"*, T.Vreemd. 2014, afl. 1, p. 52-67.

Voorts betwist verzoekster het oordeel van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat zij de redenen voor haar vertrek uit het mandaatgebied niet aannemelijk kon maken. Zij

formuleert haar verweer als volgt: "Verzoekende partij wenst aangaande deze argumentatie toch een aantal opmerkingen te maken. De tegenpartij gaat immers uit van een aantal subjectieve hypothesen, doch verklaard op generlei wijze waarom die gestelde hypothesen meer waarschijnlijk zijn dan de door verzoekende partij aangehaalde hypothesen.

Vooreerst gaat de tegenpartij er verkeerdelijk van uit dat enkel en alleen de initiatiefnemen van een samenwerking met een Israëliisch bedrijf gevisieerd zou worden. Zij toont niet aan op welke wijze zij tot dit besluit is gekomen, noch op welke bronnen zij zich hiervoor baseert. Deze gevolgtrekking betreft dus een uiterst subjectieve invulling, die nergens gestaafd wordt. Verzoekende partij is van mening dat het voldoende is om gezien te worden als iemand die samen heeft gewerkt of werkt met een Israëliisch bedrijf om voor die reden gevisieerd te worden. De tegenpartij toont niet aan dat met dit element op afdoende wijze rekening werd gehouden.

Voorts spreekt de verzoekende partij de tegenpartij niet tegen waar zij stelt dat wat haar man deed veel minder was dan een publieke campagne op touwen zetten. Doch, betekent dit niet noodzakelijk dat er geen risico zou bestaan voor haar man. Hij werd immers reeds ondervraagd, feit dat door de tegenpartij niet betwist wordt, vanwege zijn geuite meningen. Hiermee wordt aangetoond dat deze een toch voldoende zwaarwichtig karakter vertoonden om de Palestijnse groeperingen en partijen op één of andere wijze in het harnas te jagen.

Wat betreft de al dan niet mogelijke beschuldigingen van spionage, kan verzoekende partij zich niet verzoenen met de redenatie van de tegenpartij. Het is niet zo omdat men in werkelijkheid niet spioneerde, dat de Palestijnse groeperingen daar noodzakelijk van overtuigd zouden zijn. Bijgevolg bestaat de kans dat bepaalde groeperingen zich verder vragen zullen stellen bij de activiteiten van de echtgenoot van verzoekende partij en mogelijks, al dan niet met behulp van foltering, hieromtrent verdere informatie zullen trachten te verkrijgen. De tegenpartij toont niet op afdoende wijze aan dat dit risico onbestaande zou zijn.

De tegenpartij gaat door te stellen dat de beschuldiging van spionage niet dermate ernstig is, vermits men anders de echtgenoot van verzoekende partij niet zou laten gaan tegen betaling, voorbij aan de realiteit en de verklaringen van verzoekende partij. Zo stelde verzoekende partij bij het invullen van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat haar echtgenoot vrij kwam dankzij kennissen en het betalen van losgeld en dat deze vrijlating slechts voorwaardelijk was.

Voorts gaat de tegenpartij voorbij aan het feit dat verzoekende partij wel degelijk het land van verblijf heeft verlaten. Dit zou mogelijks door de Palestijnse groeperingen als een soort van indirecte schuldbekentenis beschouwd kunnen worden. Immers, zo zou men kunnen denken, zij die niets te verbergen heeft vlucht niet.

Dit wordt eveneens ondersteund door het feit dat de echtgenoot van verzoekende partij voorwaardelijk werd vrijgelaten. Zo stelde verzoekende partij bij het invullen van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken haar "man is voorwaardelijk vrijgelaten". Tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS, dat plaats vond op 02.05.2018, kwam dit element eveneens naar boven. Zo werd er door de aanwezig tolk de oproepingsbrief vertaald (gehoorverslag CGVS, p. 14):

"tolk vertaling doc 09/12/2017: quwwa amaniyya mushtaraka Baddawi - na de gesprekken tussen de leden van de veiligheidskrachten besloot de quwwa om mr L.(...) D.(...) Zumriyya vrij te laten op voorwaarde dat hij op zijn officieel adres blijft. Dit is gegarandeerd door Fatah, met de bedoeling dat de ondervraging verdergaat. Op basis daarvan wordt hij vrij gelaten. 09/12/2017. "

De tegenpartij blijkt geen rekening te houden met deze elementen.

Bovendien bestaat er eveneens de mogelijkheid dat ze de echtgenoot van verzoekende partij wederom 'arresteren', om hem uiteindelijk terug vrij te laten na het betalen van een borgsom. Dit zou voor de Palestijnse groeperingen een gemakkelijke bron van inkomsten kunnen betekenen.

In ieder geval argumenteert de tegenpartij niet op voldoende wijze omtrent deze mogelijke vormen van vervolging in hoofde van verzoekende partij en besluit zij bijgevolg al te gemakkelijk dat er geen risico zou bestaan op ernstige gevolgen voor verzoekende partij.

Vervolgens stelt de tegenpartij dat (stuk 1, p. 3):

"Ten tweede bent u bijzonder vaag en niet-overtuigend over de actualiteit van het gestelde probleem. In het kader van uw voorbereidend onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) vermeldde u een tweede oproepingsbrief. Die zou zijn gekomen na de vrijlating van uw man en uw man moest tekenen voor ontvangst. Deze brief was ook voor u (zie vragenlijst CGVS ingevuld bij DVZ dd. 16/02/2018, vraag 5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CG VS werd u echter enkele keren gevraagd wat er na de vrijlating van uw man nog gebeurde en waarom de kwestie na zijn vrijlating niet was afgelopen, maar u vermeldde de tweede oproeping niet (zie CGVS, p. 17-18). Pas toen u specifiek naar de tweede oproeping werd gevraagd zei u dat er inderdaad een kwam maar dat jullie die niet kregen. U hoorde van uw man dat er een tweede oproeping kwam maar u weet niet hoe hij dat hoorde (zie CGVS, p. 18). Deze verklaringen vallen moeilijk te rijmen met uw verklaringen bij DVZ."

Deze argumentatie kan moeilijk serieus genoemd worden. Immers, indien men er het gehoorverslag bij haalt merkt men duidelijk dat verzoekende partij oprecht op de vragen in een logische wijze antwoordde (gehoorverslag CGVS, pp. 17-18).

"Daarna lieten ze hem vrij na betaling. Kon het daarmee niet zijn afgelopen?"

- Dat dachten we in het begin. Later bleek dat het een pijnstiller was. A.(...) A.(...) zei hem: het belangrijkste is dat je vrij komt. We zullen voor de rest zorgen.

En wat gebeurde er nadien nog?

- Dan heeft hij zijn vriend opgebeld om een familiecontract te regelen in Nigeria. Hij zei: een familiepakket kan ik niet regelen, maar wel een contract voor ongehuwden, dus een contract voor 1 persoon. Dan dacht mijn man aan een smokkelroute, maar reizen kost veel, zeker omdat hij veel moeite deed om zijn geld te verzamelen. Hij had het bedrag, maar het was moeilijk om aan dat bedrag te geraken want het is zeer moeilijk in Nigeria. Ik heb het over alle vlakken. Een bekend incident bij ons in het kamp, toen T.(...) a.(...)-S.(...) rapporten aan de Libanese staat gaf, op een dag hebben de mannen bij iedereen gekend en gezegd: kom niet naar buiten, er zal iets gebeuren. Die avond hebben ze T.(...) en zijn vrouw vermoord en ook een dochter van 13 en een zoon. Ik haalde dat aan omdat hij tegen mij zei: ik wil niet hetzelfde lot als T.(...) hebben en ik wil niet dat ze een kind ontvoeren om mij onder druk te zetten. Het geld kunnen we later opnieuw sparen. Doe maar.

Jullie dachten in het begin dat het gedaan was, maar dan niet. Waarom dachten jullie dat dit nog gevolgen zou hebben?

- A.(...) A.(...) zei dat

Wat kon hij jullie vertellen over eventuele gevolgen?

- Wij vreesden afpersing, ontvoering, en de dood in het algemeen. Dat bedrag was om hen te laten zwijgen, maar we wisten dat ze dat onderwerp opnieuw naar boven zouden brengen. Tegen dan kan mijn man niets doen.

Bij het eerste gesprek leek het erop dat er een nieuwe oproeping kwam, deze keer ook voor u.

- Er was een tweede convocatie, maar we kregen die niet. We vernamen dat wij een convocatie kregen. We zeiden tegen de mensen dat we met vakantie gingen. Toen was mijn man al weg."

Uit de door verzoekende partij gegeven antwoorden blijkt duidelijk dat zij simpelweg antwoorde op de haar gestelde vragen. Hieruit kan men geenszins concluderen dat verzoekende partij moedwillig de tweede oproepingsbrief zogenaamd onvermeld liet. Uit de gestelde vragen kan men moeilijk afleiden dat men hierop doelde. Laat staan dat men kan besluiten dat de verklaringen van verzoekende partij "bijzonder vaag en niet-convincend over de actualiteit van het gestelde probleem" zijn."

Tot slot betoogt verzoekster dat haar het voordeel van de twijfel dient te worden verleend.

In een tweede onderdeel – aangaande de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus – poneert verzoekster dat zij een reëel risico loopt op onmenselijke en vernederende behandelingen in geval van terugkeer naar Libanon. Zij stelt dat zij zich niet kan beroepen op de hulp en/of bescherming van de Libanese autoriteiten. Zij wijst erop dat het kamp al-Badawi dichtbij de grens met Syrië ligt en dat de veiligheidssituatie aan de grens zorgwekkend is. Zij citeert te dezen uit diverse persartikels uit juli en augustus 2017. Daarnaast verwijst zij opnieuw naar haar uiteenzetting omtrent de socio-economische situatie in Libanon, met specifieke focus op Palestijnse vluchtelingen. Zij is dan ook van mening dat een terugkeer naar Libanon haar zou blootstellen aan behandelingen die verboden zijn door artikel 3 EVRM.

In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoekster de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: het document "Protection brief: Palestine refugees living in Lebanon" van UNRWA van oktober 2017 en CLAES, M., "Niet-erkende beschermingsnood van Palestijnse vluchtelingen uit Libanon: de toepassing van artikel 1D Vluchtelingenverdrag in de Belgische asielpcedure", T.Vreemd. 2014, afl. 1, p. 52-67.

2.2.2. Op 16 januari 2019 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: de COI Focus "Palestinian Territories – Lebanon. UNRWA financial crisis and impact on its programmes" van 23 november 2018 en de COI Focus "Libanon. Veiligheidssituatie" van 7 augustus 2018.

2.3. Vooreerst wijst de Raad erop dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat

verzoekster niet de minste toelichting geeft op welke manier zij artikel 26 van het Koninklijk Besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geschonden acht. Bij ontstentenis van enige toelichting wordt dit onderdeel van het middel niet in aanmerking genomen.

De Raad benadrukt voorts dat verzoekster de schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en artikel 1A van het Verdrag van Genève niet dienstig kan aanvoeren tegen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien de bestreden beslissing voor wat de vluchtelingenstatus betreft, genomen werden op grond van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1D van het vluchtelingenverdrag. Dit onderdeel van het middel mist aldus juridische grondslag.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet, volstaat het erop te wijzen dat dit artikel met ingang van 22 maart 2018 werd opgeheven bij artikel 9 van de wet van 21 november 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen.

2.4.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekster uitgesloten van de vluchtelingenstatus en wordt haar de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat (i) zij de redenen voor haar vertrek uit het mandaatgebied niet aannemelijk kon maken, zoals uitvoerig wordt toegelicht, (ii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, dat UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen en dat UNRWA derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren, (iii) de door haar voorgelegde documenten de appreciatie van haar verzoek om internationale bescherming niet in positieve zin kunnen omkeren daar de identiteit van verzoekster en haar gezin, hun gezinssituatie, hun herkomst, hun studies, hun inkomsten en hun UNRWA-inschrijving niet in twijfel worden getrokken en de oproepingsbrief en het document dat zij kregen na de vrijlating van haar man waarop staat dat verder onderzoek nog zal volgen slechts bewijswaarde hebben in zoverre ze kaderen in een doorleefd en coherent vluchtrelaas, wat hier niet het geval is, (iv) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR geregistreerd zijn, dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren en dat zij indien nodig bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument kunnen verlengen of vernieuwen, dat de Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied geen invloed hebben op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen, dat evenwel niet uit te sluiten valt dat de General Security, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machineleesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor in Libanon geregistreerde Palestijnen, doch verzoekster beschikt over een UNRWA registratiekaart, alsook over een Palestijnse identiteitskaart zodat er geen redenen zijn om aan te nemen dat zij niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van UNRWA, (v) nergens uit haar verklaringen kan worden afgeleid dat er in haar hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat zij haar land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten en zij voorts geen concrete elementen aanbracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in het vluchtelingenkamp van dien aard is dat zij in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt zodat niet kan worden aangenomen dat zij in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen indien zij zou terugkeren naar het kamp waar zij verbleef en (vi) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie blijkt dat burgers in Libanon actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober

2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 21 augustus 2018 (CG nr. 1810907), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

2.6. Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn”*.

2.7. Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

2.8. Het feit dat verzoekster voor haar vertrek uit haar land van gewoonlijk verblijf de bijstand van de UNRWA genoot, wordt in de bestreden beslissing niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag in elk geval op verzoekster van toepassing was.

2.9. De hamvraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag thans ook nog op verzoekster van toepassing is. De Raad wijst hierbij op rechtspraak van het Europese Hof van Justitie waarin naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, sub a) van de Kwalificatierichtlijn uitdrukkelijk gesteld wordt dat het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin de UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49). Hieruit kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, ook al heeft zij het mandaatgebied van de UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoekster van toepassing is.

2.10. Anderzijds dient in beginsel voor asielzoekers die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag. Dit standpunt wordt door het Europese Hof van Justitie bevestigd waar het stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door het UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 61).

Dit is het geval, zo vervolgt het Hof in zijn arrest, indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65). Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1, E en 1, F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

2.11. *In casu* dient te worden vastgesteld dat verzoekster niet aantoonde dat zij zich op het ogenblik van haar vertrek uit het mandaatgebied van UNRWA in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond waardoor zij omwille van redenen buiten haar invloed en onafhankelijk van haar wil verhinderd werd om de door de UNRWA verleende bijstand te genieten en die haar ertoe zou hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten.

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Deze regel geldt onverkort voor de asielzoeker die meent onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van de Vluchtelingenconventie te vallen (HvJ C-31/09, *Nawras Bolbol v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, 17 juni 2010, overweging 51-52; HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 58, 61, 65 en 81).

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68). Op grond van de gegevens van het dossier heeft de commissaris-generaal evenwel op goede gronden vastgesteld dat verzoekster niet in staat blijkt te zijn om doorheen haar verklaringen aan te tonen dat zij zich op het ogenblik van haar vertrek uit het mandaatgebied van UNRWA in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende

detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

*“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;
b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”* In casu is er evenwel van twijfel geen sprake daar, zoals blijkt uit motivering van de bestreden beslissing, terecht geoordeeld wordt dat aan de door verzoekster naar voren gebrachte vluchtmotieven geen geloof kan worden gehecht.

2.12. De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de pertinente en draagkrachtige motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter om onderstaande redenen in gebreke blijft.

Immers, waar verzoekster opmerkt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing uitgaat van een aantal subjectieve hypothesen en op generlei wijze verklaart waarom de gestelde hypothesen meer waarschijnlijk zijn dan de door haar aangehaalde hypothesen, wijst de Raad erop dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over een bepaalde appreciatiemarge beschikt om te oordelen of de verzoeker om internationale bescherming in kwestie gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat er aanwijzingen bestaan dat hij/zij nood heeft aan internationale bescherming. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt zijn beslissing op grond van de feitelijke elementen die hem worden aangereikt door verzoekster. Uiteraard houdt een dergelijke beslissing dan ook een beoordeling in van de waarde van de desgevallend aangebrachte bewijselementen, alsook van verzoeksters verklaringen.

In zoverre verzoekster verwijst naar het gehoorverslag, stelt dat zij simpelweg antwoordde op de haar gestelde vragen en betoogt dat men hieruit geenszins kan concluderen dat zij tijdens het persoonlijk onderhoud moedwillig de tweede oproepingsbrief zogenaamd onvermeld liet, laat staan dat men kan besluiten dat haar verklaringen *“bijzonder vaag en niet overtuigend over de actualiteit van het gestelde probleem”* zijn, gaat zij er volledig aan voorbij dat zij omtrent deze tweede oproepingsbrief tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd. Immers, zoals correct wordt aangehaald in de bestreden beslissing verklaarde verzoekster bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken dat de tweede oproepingsbrief kwam na de vrijlating van haar man en dat haar man moest tekenen voor ontvangst: *“wanneer werd u opgeroepen? Na zijn vrijlating –hoe heeft u de oproeping gekregen? Persoon is langsgelopen met de brief –kreeg u het of moest u het terug afgeven? Mijn man heeft brief ontvangen en moeten ondertekenen dat de brief in ontvangst is genomen.”* (administratief dossier, stuk 17, vragenlijst CGVS, vraag 3.5.) Dit valt echter niet te rijmen met haar verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar zij liet optekenen: *“Er was een tweede convocatie, maar we kregen die niet. We vernamen dat wij een convocatie kregen. We zeiden tegen de mensen dat we met vakantie gingen. Toen was mijn man al weg. Hoe wisten jullie van die tweede convocatie? Ik weet het niet. Mijn man zei dat er een tweede was. Ik kan het vragen. Maar uw man was al weg? Hij zei het aan mij aan de telefoon. Ik weet niet of hij dat van zijn broer vernam. Dat weet ik niet.”* (administratief dossier, stuk 7, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 18). Het hoeft geen betoog dat dergelijke manifest afwijkende verklaringen verzoeksters geloofwaardigheid onderuit halen.

Voor het overige komt verzoekster in wezen niet verder dan het louter herhalen van en volharden in haar eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en vermoedens en speculaties van harentwege, het poneren van een vrees in geval van terugkeer naar Libanon en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij dan ook niet vermag de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissingen te ontkrachten. Verzoekster gaat overigens uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing waar zij meent dat het feit dat haar man werd ondervraagd vanwege zijn geuite meningen niet wordt betwist door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In de bestreden beslissing wordt immers expliciet gesteld: *“(…) An sich kan het mogelijk zijn dat uw echtgenoot enige controversie zou veroorzaken wanneer hij openlijk vertelt over de samenwerking tussen het bedrijf waar hij voor werkte en een Israëliisch bedrijf, en zijn mening verkondigt dat economische activiteiten los zouden moeten staan van het Palestijns-Israëliisch conflict en dat het conflict te veel levens kost (zie CGVS, p. 11, 14, 17). In die zin zou het ook mogelijk zijn dat hij daarover zou worden ondervraagd indien het Palestijnse veiligheidscomité verontrust werd. Dit is de premisse van uw relaas. Met de geloofwaardigheid van het vervolg van uw relaas doen zich echter problemen voor, zoals verder zal worden uitgelegd, waardoor eveneens twijfels rijzen over de premisse. (...)”* en *“Na de bovenstaande geloofwaardigheidsproblemen moet men, zoals eerder gezegd, ook twijfelen aan de geloofwaardigheid van de initiële ondervraging.”*

De motivering zoals opgenomen in de bestreden beslissing, op grond waarvan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht besluit tot de ongeloofwaardigheid van de door verzoekster uiteengezette vluchtredenen wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

De door verzoekster neergelegde documenten zijn niet van dien aard dat zij de appreciatie van haar verzoek om internationale bescherming kunnen ombuigen. De oproepingbrief dd. 2 december 2017 en het document dd. 9 december 2017 dat zij kregen na de vrijlating van haar man waarin staat dat verder onderzoek nog zal volgen, vermelden geen reden waarom verzoeksters echtgenoot werd vastgehouden, zeggen bovendien niets over de actualiteit van het door verzoekster aangehaalde probleem en tonen aldus op geen enkele wijze aan dat de kwestie anno 2019 nog ernstige gevolgen zou hebben voor haar gezin. De overige documenten staven slechts de identiteit van verzoekster en haar gezin, hun gezinssituatie, hun herkomst, hun studies, hun inkomsten, de tewerkstelling van haar man en hun UNRWA-inschrijving, gegevens welke niet in twijfel worden getrokken, en zijn verder niet dienend voor de beoordeling van de feiten die aan de grondslag liggen van haar asielrelaas.

2.13. Verder blijkt uit de informatie vervat in het administratief dossier (COI Focus *“Libanon: UNRWA assistance tot Palestine refugees in Lebanon”* van 20 januari 2017 en het rapport *“Survey on the socioeconomic status of Palestine refugees in Lebanon”* van American University of Beirut en UNRWA) dat UNRWA dat UNRWA nog steeds bijstand levert in Libanon, dat UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen en dat UNRWA tot op heden actief fondsen verzamelt voor de financiering van bijkomende maatregelen die UNRWA wenst te treffen in het licht van de impact van het Syrische conflict. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, ‘emergency cash’ voor voedsel en huur, materiële bijstand. Verder blijkt uit de COI Focus *“UNRWA financial crisis and impact on its programmes”* van 23 november 2018, dewelke per aanvullende nota werd overgemaakt aan de Raad, dat UNRWA, ingevolge de beslissing van de Verenigde Staten om hun bijdrage aan UNRWA met 300 miljoen dollar te verminderen, met ernstige budgettaire tekorten kampt. Echter, uit de beschikbare informatie blijkt niet dat UNRWA heden niet langer bijstand zou leveren in Libanon of dat UNRWA haar opdracht er niet meer kan vervullen. Immers, blijkt uit de neergelegde COI Focus dat op een recente ministeriële conferentie ter ondersteuning van UNRWA 122 miljoen dollar werd toegezegd voor UNRWA. Door de financiële crisis waarmee UNRWA geconfronteerd werd ten gevolge van de verminderde bijdragen van de Verenigde Staten keek UNRWA voor 2018 op tegen een financieel tekort van naar schatting 446 miljoen dollar. Voormelde toezegging, samen met bijkomende inspanningen die verschillende staten geleverd hebben, goed voor een bijkomende 425 miljoen dollar, hebben ervoor gezorgd dat UNRWA’s deficit gereduceerd werd naar 21 miljoen dollar. Op 19 november 2018 prees de commissaris-generaal van UNRWA de creativiteit waarmee het agentschap en de internationale gemeenschap de grootste financiële malaise ooit aangepakt heeft. UNRWA ondernam in 2018 specifiek in Libanon additionele noodmaatregelen om tijdelijk de voorzieningen te ondersteunen op het vlak van gezondheid, scholing, sociale zekerheid en

verbeteringen aan de kampen. UNRWA heeft in Libanon 27 klinieken die meer dan 160.000 mensen behandelen. Met donaties van Japan werden in maart 2018 renovaties opgestart in het Ayn al-Hilwah kamp om de buurten herop te bouwen die het hardst getroffen werden door het geweld in de periode april tot augustus 2017. In het kader van het renovatieproject zouden 900 huizen heropgebouwd kunnen worden zodat getroffen families die zich verplicht zagen te vluchten door de slechte woonomstandigheden kunnen terugkeren naar hun huizen. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat UNRWA heden nog steeds instaat voor de basisvoorzieningen in de vluchtelingenkampen te Libanon op het vlak van gezondheidszorg, voedsel, onderwijs, huisvesting, enz., en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren. De informatie waarnaar verzoekster verwijst geeft geen ander beeld weer en is overigens van minder recente datum dan de informatie vervat in voornoemde COI Focus. Verzoekster toont aan de hand van deze informatie en haar betoog in het verzoekschrift, waar zij uitvoerig ingaat op de budgettaire tekorten van UNWRA en de beslissing van de Verenigde Staten om hun bijdrage aan UNRWA drastisch te laten dalen, geenszins aan dat UNRWA niet langer in staat zou zijn om bijstand te leveren of dat de UNRWA-bijstand in haar hoofde overeenkomstig de tweede zinsnede van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie “om welke reden ook is opgehouden te bestaan”. Nergens uit de door verzoekster aangehaalde informatie, noch uit andere informatie aanwezig in het administratief blijkt dat UNRWA heden niet langer bijstand zou leveren in Libanon of dat UNRWA haar opdracht niet meer kan vervullen. Nergens uit verzoeksters verklaringen blijkt overigens dat zij tot de zogenaamde *special hardship cases* behoort of dat zij beroep diende te doen op *Emergency Program* (zie ook verder). Bijgevolg kan verzoekster evenmin stellen dat het voor UNRWA onmogelijk is haar in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

In zoverre verzoekster voorts informatie aanhaalt waaruit blijkt dat UNRWA niet beschikt over een beschermingsmandaat en dat de begunstigden van het agentschap niet worden beschermd door middel van een breder scala aan mensenrechten en fundamentele rechten zoals die gegarandeerd worden in het Vluchtelingenverdrag, benadrukt de Raad dat nergens uit de bewoordingen vervat in artikel 1D van de Vluchtelingenconventie kan worden afgeleid dat de “andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen” niet alleen bijstand, maar ook bescherming dienen te bieden. De Raad wijst er te dezen op dat de uitdrukking “bijstand of bescherming” dient te worden opgevat dat zij betrekking heeft op ofwel de bescherming die wordt verleend door “een van de andere organen of instellingen van de Verenigde Naties” dan het UNHCR, ofwel de bijstand die wordt verleend door “een van de andere organen of instellingen van de Verenigde Naties” dan het UNHCR. Indien een persoon thans van een of andere van deze instellingen ofwel de bescherming, ofwel de bijstand geniet is hij op grond van het eerste lid van artikel 1D uitgesloten van de vluchtelingenconventie. Het is dan het opgehouden van respectievelijk deze bijstand of deze bescherming dat de toepassing van artikel 1D, tweede lid van de vluchtelingenconventie met zich meebrengt. Dat de in artikel 1D vervatte dichotomie bijstand-bescherming geenszins bestempeld kan worden als een aanwijzing dat enkel die organen van de Verenigde Naties die een beschermingsmandaat hebben onder het toepassingsgebied van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie ressorteren blijkt voorts uit paragraaf 142 van de UNHCR *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status* van december 2011. Hierin wordt gestipuleerd: “*Exclusion under this clause applies to any person who is in receipt of protection or assistance from organs or agencies of the United Nations, other than the United Nations High Commissioner for Refugees. Such protection or assistance was previously given by the former United Nations Korean reconstruction Agency (UNKRA) and is currently given by the United Nations relief and Works Agency For Palestine Refugees in the Near East (UNRWA) There could be other similar situations in the future*”. Ook al is de UNRWA in beginsel dus niet belast is met het beschermen van de rechten, eigendommen en belangen van de Palestina Vluchtelingen, toch staat het buiten kijf dat de in 1949 opgerichte United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East één van de in artikel 1D van de Vluchtelingenconventie vervatte “andere organen en instellingen van de Verenigde Naties dan UNHCR” is. Verzoekster dient derhalve aan te tonen dat zij zich persoonlijk niet langer op de bijstand van de UNRWA zou kunnen beroepen, alwaar zij in gebreke blijft.

Waar verzoekster er verder op wijst dat de gevolgen van het Syrische gewapend conflict en toestroom van Syrische vluchtelingen een impact hebben op de situatie in Libanon en in het bijzonder op de precare situatie van de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, dient te worden opgemerkt dat dit gegeven op zich niet betwist wordt door de commissaris-generaal, noch door de Raad. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de commissaris-generaal rekening heeft gehouden met het gegeven dat verzoekster voor haar komst naar België in het vluchtelingenkamp al-Badawi verbleef, dat de influx van Syrische vluchtelingen een impact heeft op het leven in Libanon, en dat de algemene situatie en de

leefomstandigheden in de vluchtelingenkampen erbarmelijk kunnen zijn. Het louter verwijzen naar de algemene situatie in de vluchtelingenkampen in Libanon en naar het feit dat de influx van Syrische vluchtelingen een impact heeft op het leven in Libanon is echter niet voldoende om aan te tonen dat verzoeksters vertrek uit het mandaatgebied van UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten haar invloed en onafhankelijk van haar wil en waardoor zij verhinderd werd de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit dient *in concreto* aangetoond te worden (HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 64-65). Met de loutere verwijzing naar de algemene situatie in Libanon in het algemeen en in de vluchtelingenkampen in het bijzonder, naar de socio-economische omstandigheden waarin veel Palestijnse vluchtelingen in Libanon leven en naar de invloed van het gewapend conflict in Syrië op de situatie in Libanon slaagt verzoekster er evenwel niet in concreet aannemelijk te maken dat zij zich in Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie bevond/bevindt.

De Raad treedt bovendien de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze in de bestreden beslissing benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in preciaire omstandigheden leeft, hetgeen ook blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, waardoor verzoekster niet kan volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar concreet aannemelijk dient te maken dat zij bij terugkeer naar haar land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt. Uit verzoeksters eigen verklaringen blijkt evenwel dat haar individuele situatie naar omstandigheden behoorlijk is. Er wordt dienaangaande in de bestreden beslissing terecht aangehaald als volgt: *“Ten eerste is het belangrijk dat jullie nog steeds jullie familiehuis hebben in het kamp (zie CGVS, p. 4, 7). Het mag duidelijk zijn dat dit huis een degelijk onderkomen is, in acht genomen dat jullie op een gegeven moment overwogen om een huis te huren of te kopen buiten het kamp maar dat vooral uw echtgenoot liever binnen het kamp bleef, voornamelijk omdat jullie dan dicht bij zijn familie waren (zie CGVS, p. 7). Ten tweede beschikken jullie over een uitgebreid familiaal netwerk in Libanon: u heeft zeven broers en zussen in Libanon. Vijf in al-Badawi en twee in het heropgebouwde kamp Nahr al-Barid. Een van hen heeft geen werk en een studeert nog, maar verder zijn het huishoudens met gemiddelde inkomens uit jobs zoals taxi-chauffeur, assistent in een kleuterschool, werknemer in een waterfabriek en schilder. De echtgenoot van een zus is zelfs neuroloog (zie CGVS, p. 7-8). Verder heeft uw man zes broers en zussen in Libanon. Drie in al-Badawi en een in Nahr al-Barid en buiten de kampen, een in Tripoli en een in al-Mina, bij wie u twee weken logeerde voor uw vertrek (zie CGVS, p.8). Een is een ongehuwde vrouw die zelf niet werkt maar de anderen hebben allemaal inkomens van degelijke jobs als leraar op een UNRWA-school, apotheker of informaticus (zie CGVS, p. 4, 8). Ten slotte heeft u zeven ooms en tantes in Libanon, waarvan twee in al-Badawi wonen en een in Nahr al-Barid (zie CGVS, p.19-20). Men mag dus concluderen dat u een uitgebreid netwerk heeft waar u op terug kan vallen in het kamp al-Badawi, in de stad Tripoli die ernaast ligt en in het nabijgelegen kamp Nahr al-Barid. Hier kan nog aan worden toegevoegd dat uw man een meer dan degelijk profiel heeft om werk te vinden. Hij is een elektro-ingenieur en had al verantwoordelijke posities in verscheidene bedrijven (zie CGVS, p. 6, 13). In Libanon had hij een klein bedrijfje met een magazijn in het kamp en een kantoorje erbuiten (zie CGVS, p. 5-6). De zaken gingen niet denderend maar hij draaide ook geen verlies (zie CGVS, p.5). Uit informatie waarover het CGVS beschikt (zie de informatie toegevoegd aan het administratief dossier), blijkt dat de economische situatie voor Palestijnen in Libanon nog extra werd bemoeilijkt door de grote instroom van Syriërs sinds het begin van de Syrische burgeroorlog omdat beide groepen veelal wedijveren voor hetzelfde type informele jobs voor laaggeschoolden. Het is belangrijk hier te vermelden dat uw man niet voor dat type jobs moet wedijveren, gezien zijn opleiding en ervaring. Overigens is hij momenteel tewerkgesteld (zie CGVS, p. 5).”* Verzoekster haalt in het verzoekschrift informatie aan die moet aantonen dat de levensomstandigheden van Palestijnen in Libanon zijn verslechterd. Zij brengt hiermee echter geen concrete, op haar persoon betrokken feiten en elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van haar levensomstandigheden in Libanon.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan ook op goede gronden dat nergens uit verzoeksters verklaringen kan worden afgeleid dat er in haar hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat zij haar land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. Verzoekster brengt met de loutere verwijzing naar de levensomstandigheden in de Palestijnse vluchtelingenkampen in Libanon, naar de invloed van het gewapend conflict in Syrië op de situatie in Libanon, naar de onzekere socio-economische situatie van de Palestijnen en naar de budgettaire tekorten van UNRWA evenmin afdoende concrete elementen aan

waaruit zou blijken dat de algemene situatie in al-Badawi van dien aard is dat zij in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt zodat niet kan worden aangenomen dat zij in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen in geval van terugkeer naar het kamp waar zij verbleef.

De Raad benadrukt in dit verband nog dat van ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, zoals opgenomen in de definitie van de subsidiaire bescherming uit artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, met verwijzing naar de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 EVRM, slechts gewag kan worden gemaakt indien de slechte behandeling een "minimum level of severity" bereikt, waarvan de beoordeling afhankelijk is van alle omstandigheden van de zaak (zie EHRM, *Ierland t. Verenigd Koninkrijk*, 18 januari 1978, § 162). Terzelfder tijd heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op mishandelingen als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). Verzoekster moet derhalve zelf concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen en dient concreet aannemelijk te maken dat zij bij een terugkeer naar haar land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 3 EVRM loopt, alwaar zij in gebreke blijft zoals blijkt uit het voorgaande.

Daarnaast benadrukt de Raad nog dat het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inhoudt, noch een situatie is die gelijk kan gesteld worden met "een situatie van ernstige onveiligheid" waarbij het "de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is". Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden of tot een situatie van ernstige onveiligheid te besluiten moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van dien aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Verzoekster maakte doorheen haar verklaringen geen gewag van dergelijke ingrijpende problemen en zij maakt met de algemene beschouwingen in het verzoekschrift dan ook niet aannemelijk dat er in haar hoofde sprake is van discriminatie die haar leven in haar land van gewoonlijk verblijf ondraaglijk maakt.

De Raad erkent dat de situatie van de Palestijnse vluchtelingen in Libanon zorgwekkend is doch oordeelt dat het loutere feit Palestijns vluchteling te zijn in Libanon en het daaraan gekoppeld ontzegd zijn van algemene rechten op zich onvoldoende is om te besluiten dat in hoofde van verzoekster een gegronde vrees voor vervolging of een situatie van ernstige onveiligheid of een reëel risico op het lijden van ernstige schade dient te worden aangenomen. De argumentatie in het verzoekschrift dat Palestijnen die zich in Libanon bevinden sinds 2001 geen eigendom meer kunnen verwerven en eigendom die werd verworven voor 2001 niet langer kan overgeërfd worden, dat zij geen recht hebben op sociale zekerheid vermits Libanon de Palestijnse staat niet erkent, dat hun toegang tot de arbeidsmarkt stevig aan banden wordt gelegd, dat zij geen toegang hebben tot publieke scholen, dat zij geen recht hebben op vrije meningsuiting, geen recht van vereniging en geen stemrecht, volstaat bijgevolg niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van gewoonlijk verblijf wordt bedreigd en vervolgd of dat zij zich bevindt in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid of dat er wat haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstig schade bestaat. Ieder verzoek om internationale bescherming moet op individuele basis en op eigen merites worden onderzocht. Verzoekster dient dan ook *in concreto* aan te tonen dat er in haar hoofde sprake is van ernstige discriminatie vanwege de Libanese autoriteiten of van een voortdurende en systematische schending van haar fundamentele mensenrechten waardoor het leven in haar land van gewoonlijk verblijf ondraaglijk wordt, alwaar zij in gebreke blijft. Verzoekster bracht immers noch tijdens haar gehoren, noch in voorliggend verzoekschrift concrete op haar persoon betrokken elementen of feiten aan waaruit zou blijken dat zij in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie loopt, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar vluchtrelaas en mede in acht genomen het geheel van wat voorafgaat, toont verzoekster niet aan dat de bepalingen van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op haar van toepassing zijn en zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoekster in Libanon een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 EVRM.

2.14. Wat de terugkeermogelijkheden betreft voor Palestijnen naar Libanon blijkt bovendien uit de COI Focus Libanon "*Terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Libanon*" van 14 juni 2017, dat de Libanese overheid de terugkeer van Palestijnen niet verhindert. De Libanese autoriteiten reiken reisdocumenten uit aan Palestijnen die bij de UNRWA en/of bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreeerde vluchtelingen zonder problemen naar de mandaatgebieden kunnen terugkeren. Indien nodig kunnen zij bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument verlengen of vernieuwen. Alhoewel de procedure weliswaar verscheidene maanden in beslag kan nemen, worden er geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Uit deze informatie blijkt voorts dat de Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië (PRS) worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied geen invloed heeft op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreeerde Palestijnen (PRL). Geregistreeerde Palestijnen (bij UNRWA of DAPR) kunnen aldus nog steeds zonder problemen hun reisdocumenten vernieuwen of verlengen. Het valt evenwel niet uit te sluiten dat de General Security, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machine leesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor PRL. De Raad stelt vast dat Cedoca de informatie vervat in de COI Focus van 14 juni 2017 gebaseerd heeft op een zo ruim mogelijk aanbod aan zorgvuldig geselecteerde bronnen, die aan elkaar werden getoetst. Cedoca contacteerde zowel overheden als internationale organisaties en lokale ngo's. Een overzicht van de geraadpleegde bronnen is opgenomen in de bibliografie achteraan het document. Vooralnog zijn er aldus geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreeerde UNRWA-Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is en verzoekster brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat verzoekster niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA, hetgeen in het verzoekschrift ook niet wordt betwist.

2.15. Voorts blijkt uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus "*Libanon. Veiligheidssituatie*" van 7 augustus 2018) dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon nog steeds grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De meeste veiligheidsincidenten zijn geworteld in het Syrische conflict en men neemt een polarisatie waar tussen de soennitische en sjiitische gemeenschap in het land. Anderzijds zit de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen zijn de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen. In 2017 kende Libanon een combinatie van politiek momentum, een verbeterde veiligheidssituatie en brede steun voor het leger. Met de verkiezing van een president, parlementsverkiezingen in mei 2018 en de vorming van een brede coalitieregering kwam een einde aan een lange periode van instabiliteit. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen, grensgeweld tussen de strijdende partijen en sektarische kidnappings. Sinds begin 2015 stellen waarnemers echter een verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. Zo vindt er Tripoli sinds april 2014, op een zelfmoordaanslag in januari 2015 na, geen sektarisch geweld meer plaats tussen de alawitische en soennitische militieën. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. De laatste aanslag in Beiroet vond plaats op 12 november 2015 en betrof een dubbele zelfmoordaanslag in de zuidelijke sjiitische wijk Bourj al-Barajneh. Van 2015 tot en met de zomer van 2017 concentreerde het gros van het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). Jihadistische groeperingen richtten er hun pijlen naast Hezbollah op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Het leger, dat haar troepen in de grensregio versterkte, en Hezbollah belaagden op hun beurt extremistische groeperingen. Zo vonden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat Fatah al-Sham / Hayat Tahrir al-Sham (het vroegere Jabhat al-Nusra) enerzijds, en het Libanese

leger of Hezbollah anderzijds. In de zomer van 2017 voerden zowel het Libanese leger als Hezbollah grote militaire operaties uit gericht tegen de aanwezige militanten van IS en HTS/JFS. Hierbij vielen geen burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende extremistische groeperingen verlieten na onderhandelingen met Hezbollah vervolgens collectief de grensregio, en het Libanese leger controleert nu nagenoeg de volledige Syrische-Libanese grens. Met het vertrek van de extremistische strijders kwam ook een einde aan de gewapende confrontaties tussen IS en JN/JFS/HTS die elkaar tot dan toe bekampten voor de controle van strategisch gebied langs de grens met Syrië. Sinds de aanvang van het conflict in Syrië voerden Syrische rebellen groepen raket- en mortieraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voerde op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellen groeperingen in soennitische grensregio's. Sinds begin 2015 namen deze aanvallen in intensiteit af. Na de zomer van 2017 werd er geen Syrisch grensgeweld meer gerapporteerd. In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers gevisieerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in 2017 bleef de situatie stabiel, en dit ondanks de dreigende retoriek langs weerskanten. In de Palestijnse kampen blijft, met uitzondering van Ayn al-Hilwah, de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren. In Ayn al-Hilwah vonden van november 2016 tot november 2017 gewapende confrontaties plaats tussen de Palestijnse gezamenlijke veiligheidsmacht verbonden met Fatah en de radicaal islamitische groepen onder leiding van Bilal Badr, waarbij in het kamp minstens vijftig doden, waaronder verscheidene burgers, vielen. Tijdens de eerste helft van 2018 verminderden de spanningen en het geweld tussen Fatah en islamitische groeperingen en verlieten verschillende leden van de groeperingen het kamp, gaven zich over aan de autoriteiten, werden uitgeleverd of gearresteerd. In deze periode vielen in Ayn al-Hilwah vijf doden en een vijftiental gewonden. De nieuw gevormde Gezamenlijke Veiligheidsmacht ontplooidde zich in de meest gevoelige wijken maar de situatie blijft gespannen.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij ook burgerslachtoffers zijn gevallen en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen hebben geleid tot toenemend sektarisch geweld, dient na grondige analyse van de beschikbare informatie te worden besloten dat burgers in Libanon actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster brengt in het verzoekschrift geen elementen bij die een ander licht kunnen werpen op voorgaande analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon. Zij brengt immers geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarop voorgaande analyse is gesteund, die dateert van 7 augustus 2018, die dus van recentere datum is en waarin met de door verzoekster aangehaalde informatie uit 2017 rekening werd gehouden, niet correct zou zijn.

2.16. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenfinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg zij de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van gewoonlijk verblijf van verzoekster en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd.

2.17. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat verzoekster conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie *juncto* artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus en dat verzoekster voorts niet aantoonst dat de bepalingen van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op haar van toepassing zijn.

2.18. Waar verzoekster *in fine* vraag om, in uiterst ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te verwijzen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor bijkomend onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf maart tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS